

Rapport

Datum: 20 januari 2006

Rapportnummer: 2006/021

Klacht

Verzoeker stelt dat de moeder van zijn zoontje en haar huidige echtgenoot in de nacht van 15 mei 2004 betrokken waren bij een ernstige ruzie met buurtbewoners en dat hierbij een mishandeling heeft plaatsgevonden.

In verband hiermee klaagt verzoeker erover dat ambtenaren van het regionale politiekorps Groningen, ondanks zijn verzoek hiertoe, na 15 mei 2004 geen melding hebben gedaan van vorengenoemd incident bij het Advies- en Meldpunt Kindermishandeling.

Ook klaagt verzoeker erover dat ambtenaren van het regionale politiekorps Groningen hem na 15 mei 2004 geen informatie hebben verstrekt over de verblijfplaats van zijn zoontje.

Verder klaagt verzoeker erover dat de Klachtenadviescommissie voor de politieregio Groningen naar aanleiding van zijn klacht over het voorgaande niet de betrokken politieambtenaren heeft gehoord alvorens advies uit te brengen aan de korpsbeheerder.

Beoordeling

Algemeen

1. Verzoeker heeft tezamen met zijn ex-echtgenote Y een zoontje Q, geboren in 2001. Na hun echtscheiding is Y in 2003 hertrouwd met Z. Q woont sinds de echtscheiding bij zijn moeder en Z.
2. Verzoeker en Y oefenen gezamenlijk het gezag uit over hun zoontje. Bij beschikking van 11 juli 2002 wees de rechtbank te Groningen het verzoek van Y om haar alleen te belasten met het gezag over hun zoontje Q af. Uit een beschikking van 18 december 2002 blijkt dat verzoeker zijn verzoek tot vaststelling van een omgangsregeling tussen hem en zijn zoontje ter terechtzitting heeft ingetrokken, gezien het feit dat de problematiek rondom de omgang met zijn zoontje voor verzoeker in emotioneel opzicht ondraaglijk was geworden. De rechtbank legde bij dezelfde beschikking aan Y een informatieplicht op. Deze informatieplicht bestaat eruit dat Y één keer per jaar een foto van Q stuurt aan verzoeker, hem drie keer per jaar informeert over de ontwikkelingen van Q en hem zo vaak als nodig is informeert over de gezondheidssituatie van Q.
3. In de periode tussen 2001 en 2003 had de politie regelmatig bemoeienis met problemen tussen verzoeker, zijn ex-echtgenote en haar huidige echtgenoot. Deze problemen hadden te maken met de echtscheiding en met onderlinge onmin.
4. Na afloop van een feest in een buurthuis vond in de avond van 15 mei 2004 een woordenwisseling plaats tussen Y en haar huidige echtgenoot Z. Omstanders bemoeiden zich hiermee, waarna het tot een handgemeen kwam tussen Z en enkele omstanders.

Tijdens of na afloop van dit incident zijn door derden vernielingen toegebracht aan de woning van Z en Y. De politie heeft naar aanleiding van dit incident verschillende personen - waaronder Z - aangehouden en verschillende processen-verbaal opgemaakt.

5. Naar aanleiding van het handgemeen wendde verzoeker zich tot de politie aangezien hij zich zorgen maakte over het welzijn van zijn zoontje. In verband hiermee diende verzoeker bij brief van 5 juni 2004 een klacht in bij het regionale politiekorps Groningen. Bij brief van 4 juli 2004 vulde verzoeker zijn klacht aan. Nadat de Klachtenadviescommissie voor de politieregio Groningen hierover advies had uitgebracht, verklaarde de korpsbeheerder op 22 oktober 2004 de klachten van verzoeker ongegrond. Aangezien verzoeker zich niet kon vinden in het oordeel van de korpsbeheerder, wendde hij zich op 1 november 2004 tot de Nationale ombudsman.

I. Ten aanzien van het niet doen van een melding bij het Advies- en Meldpunt Kindermishandeling (AMK)

Bevindingen

1. Verzoeker stelt dat de moeder van zijn zoontje en haar huidige echtgenoot in de nacht van 15 mei 2004 betrokken waren bij een ernstige ruzie met buurtbewoners en dat hierbij een mishandeling heeft plaatsgevonden. Verzoeker klaagt erover dat ambtenaren van het regionale politiekorps Groningen, ondanks zijn verzoek hiertoe, na 15 mei 2004 geen melding hebben gedaan van vorengenoemd incident bij het AMK.

Deze klacht is voor het eerst op 1 oktober 2004 tijdens de hoorzitting van de Klachtenadviescommissie voor de politieregio Groningen door de moeder van verzoeker mondeling naar voren gebracht. Zij stelde dat het Protocol 1e hulp bij huiselijk geweld Groningen (verder: Protocol, zie Achtergrond, onder 3.) van toepassing was op deze situatie en dat de politie het AMK had moeten informeren.

2.1. Uit een mutatie, opgemaakt op 16 mei 2004 om 04.28 uur door politieambtenaren L. en A., blijkt onder meer het volgende:

"Bleek dat echtgenote inmiddels was gevlucht naar haar ouders (...). Daar een gesprek met haar gehad, ze was helemaal van de kaart en wist niet precies wat er was gebeurd. (...) Haar toegezegd dat collega's in de loop van de dag weer contact met haar opnemen om te bekijken of ze in aanmerking komen voor het project huiselijk geweld. Haar al wel op de hoogte gebracht van het project maar het verhaal kwam nu niet over. Rapporteurs hebben het idee dat ze haar man ook nog wil beschermen dan wel bang voor hem is. Volgens haar was hij nog nooit eerder zo door het lint gegaan. Buurtbewoners hadden ons echter medegedeeld dat ze wel vaker klappen kreeg van haar man. Een kind was bij ouders van verdachte en ander kind was bij ouders van haar (...)."

2.2. Uit een mutatie, opgemaakt op 16 mei 2004 om 14.36 uur door politieambtenaren De. en V., blijkt dat De. en V. de dag na het incident naar de woning van Y en Z zijn geweest. Zij troffen vernielingen aan de woning aan zoals een ingeslagen ruit en een vernielde schutting. Bovendien vonden ze er bloedsporen in de woning en in de tuin.

2.3. Uit het proces-verbaal van verhoor van Z van 16 mei 2004, opgemaakt naar aanleiding van het incident van 15 mei 2004, blijkt dat hij heeft verklaard zijn echtgenote Y niet te hebben geslagen.

Op 28 mei 2004 heeft Y tegenover de politie verklaard dat zij en haar echtgenoot op de betreffende avond een woordenwisseling hebben gehad waarbij behoorlijk werd gescholden, maar waarbij Z haar niet heeft aangeraakt of mishandeld.

Twee getuigen hebben op 2 respectievelijk 3 juni 2004 verklaard dat zij zagen dat Y op 15 mei 2004 werd geslagen door Z.

2.4. Uit een mutatie, opgemaakt op 24 mei 2004 door politieambtenaren S. en H., blijkt dat verzoeker en zijn moeder op 24 mei 2004 op het politiebureau zijn geweest. Verzoeker en zijn moeder wilden dat de politie van het incident melding zou maken bij het AMK. Tijdens dit gesprek deelden S. en H. aan verzoeker mee dat hij zelf ook melding kon doen bij het AMK. In de mutatie staat vermeld dat S. en H. na afloop van het gesprek overleg hebben gevoerd met hun chef en politieambtenaar De. De. gaf aan van de situatie op de hoogte te zijn aangezien hij daags na het incident in het huis was geweest. Ook was hij van mening dat er onvoldoende aanleiding was voor de politie om een melding te doen bij het AMK.

2.5. Uit twee mutaties, opgemaakt op 5 oktober en 8 november 2004, blijkt dat het AMK

- naar aanleiding van een melding van verzoeker - een onderzoek heeft ingesteld en informatie heeft ingewonnen bij de politie. Uit de mutaties blijkt dat het AMK geen redenen zag om nader onderzoek in te stellen.

3. Tijdens de hoorzitting van de klachtencommissie op 1 oktober 2004 verklaarde politieambtenaar De. dat hij niet volledig op de hoogte was van de problemen tussen verzoeker en de familie Z. Ook verklaarde hij dat hij op de zondag na het incident ten behoeve van het onderzoek ter plaatse de situatie opnam, waarbij hij een keurig ingerichte woning had aangetroffen. De woning en de omgeving daarvan waren kindvriendelijk ingericht. Verder verklaarde De. dat hij aan de ex-echtgenote van verzoeker had gevraagd of zij door haar man werd mishandeld, waarop zij ontkennend had gereageerd.

4. De korpsbeheerder liet in reactie op de klacht bij brief van 18 april 2005 weten de klacht niet gegrond te achten. De korpsbeheerder stelde dat het Protocol niet van toepassing was op het incident van 15 mei 2004. Een van de voorwaarden is dat er sprake moet zijn van huiselijk geweld dat structureel van aard is: "een spiraal van geweld" en dus niet van incidenteel geweld, aldus de korpsbeheerder.

Voorts merkte de korpsbeheerder op dat twee getuigen hebben verklaard dat ze op 15 mei 2004 hadden gezien dat Z zijn echtgenote mishandelde. Echter, deze verklaringen zijn tegengesproken door zowel Z als Y. Beiden geven toe dat ze ruzie hadden en dat er over en weer werd geschreeuwd. Van mishandeling was volgens beiden geen sprake geweest. De korpsbeheerder stelde dat daar waar beide partners ontkennen dat er sprake is van geweld in hun relatie en er bovendien geen andere informatie bekend is waaruit zou moeten blijken van structureel huiselijk geweld, toepassing van het Protocol niet aan de orde is.

Ook stelde de korpsbeheerder dat er voor de politie geen enkele aanleiding was om het AMK te informeren. Dergelijke meldingen worden gedaan indien de politie het vermoeden heeft dat minderjarige kinderen worden verwaarloosd of dat er sprake is van kindermishandeling, aldus de korpsbeheerder. De korpsbeheerder liet verder weten dat politieambtenaar De. daags na het incident het gezin van Z en Y heeft bezocht. Hij kreeg niet de indruk dat de kinderen werden mishandeld of verwaarloosd en de woning was volgens hem kindvriendelijk ingericht. De kinderen waren bovendien niet bij het incident van 15 mei 2004 aanwezig, aangezien zij op dat moment logeerden bij de ouders van het echtpaar. Verder stelde de korpsbeheerder dat verzoeker er door de politie op is gewezen dat hij ook zelf contact met het AMK kon opnemen. Later bleek dat verzoeker bij het AMK een klacht had ingediend en dat door een medewerker van het AMK een onderzoek was ingesteld. Er zijn door het AMK enkele mensen over de klacht gehoord. Het onderzoek wees uit dat de kinderen goed werden verzorgd en dat er geen reden was een nader onderzoek in te stellen, zo stelde de korpsbeheerder.

5. In reactie op het standpunt van de korpsbeheerder stelde verzoeker bij brief van 22 mei 2005 onder meer dat politieambtenaar De. tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over zijn bekendheid met de situatie van de familie Z. Verzoeker blijft bovendien bij zijn standpunt dat het AMK ingeschakeld had moeten worden door de politie. Hij stelt dat er wel degelijk sprake was van uitvoering van het Protocol aangezien betrokken ambtenaren L. en A., in de door hen op 16 mei 2004 opgemaakt mutatie, hebben vermeld dat ze Y op de hoogte hebben gebracht van het project huiselijk geweld.

Beoordeling

6.1. Het vereiste van professionaliteit houdt in dat ambtenaren met een bijzondere training of opleiding jegens burgers overeenkomstig de standaarden van hun beroepsgroep handelen. Dit betekent voor de politie dat zij haar taken op daadkrachtige en deskundige wijze dient uit te voeren.

6.2. Een ieder die vermoedt dat een kind wordt mishandeld, verwaarloosd of seksueel misbruikt kon vanaf juni 2003 op grond van de Wet op de jeugdhulpverlening (zie Achtergrond, onder 1.) een melding doen bij het AMK. In de Aanwijzing huiselijk geweld van april 2003 is daarbij tevens vastgelegd dat het optreden van politie dient ter

behartiging van de belangen van kinderen die getuige zijn van het geweld (zie Achtergrond, onder 2.). In de Aanwijzing wordt huiselijk geweld omschreven als geweld dat door iemand uit de huiselijke kring van het slachtoffer wordt gepleegd. Hieronder vallen lichamelijke en seksuele geweldpleging, belaging en bedreiging. Volgens de Aanwijzing heeft huiselijk geweld vaak een stelselmatig karakter en is er een hoog recidiverisico.

6.3. Het Protocol 1e hulp bij huiselijk geweld Groningen wordt gebruikt in de provincie Groningen. Het doel van het Protocol is het voorkomen en bestrijden van actueel huiselijk geweld dat door een (ex)man tegen een (ex)vrouw is gepleegd. Er is sprake van geweld daar waar lichamelijk, geestelijk en/of seksueel geweld aangewend wordt, waarmee iemands persoonlijke integriteit aangetast wordt. Wanneer dit van de (ex)partner tegen de (ex)vrouw plaatsvindt gaat het om huiselijk geweld zoals bedoeld in het Protocol. In het Protocol is onder meer aangegeven dat het bij het ingrijpen in geval van een melding van geweld van belang is de complexiteit van de problematiek goed te doorgronden. Er is sprake van een spiraal van geweld. Daarbij moet rekening worden gehouden met het feit dat veel vrouwen terugschrikken voor de consequenties van het doen van aangifte. Bovendien behoren kinderen in afgeleide vorm tot de doelgroep gezien het feit dat getuige zijn van verstoorde relaties zijn effect op kinderen niet zal missen, aldus het Protocol. Het AMK kan door de politie in het kader van eerste hulp bij huiselijk geweld bij een gezin worden betrokken (zie Achtergrond, onder 3.).

7. De directe aanleiding voor de klacht van verzoeker was het incident op 15 mei 2004, toen de ex-echtgenote van verzoeker Y en haar huidige echtgenoot Z een woordenwisseling hadden. Dit liep uit op een handgemeen tussen Z en enkele omstanders. Gebleken is dat de verschillende verklaringen van betrokkenen over het incident op 15 mei 2004 lijnrecht tegenover elkaar staan. Z en Y hebben ontkend dat er sprake zou zijn geweest van slaan of van mishandeling. Twee getuigen hebben verklaard dat zij hadden gezien dat Y door haar echtgenoot werd geslagen. Uit een mutatie van 16 mei 2004 blijkt dat buurtbewoners aan de politie hadden meegedeeld dat Y wel vaker klappen kreeg van haar man.

8. Voorts heeft politieambtenaar De. verklaard dat hij de dag na het incident bij het huis van Y en Z is langs geweest, waar hij heeft geconstateerd dat het huis keurig en kindvriendelijk was ingericht.

9. Verder is vast komen te staan dat het zoontje van verzoeker op de avond van het incident elders logeerde en dus geen getuige van het incident is geweest.

10. Ten slotte blijkt uit een mutatie dat politieambtenaren S. en H. in het gesprek met verzoeker en zijn moeder op 24 mei 2004 de mogelijkheid hebben aangegeven dat verzoeker zelf een melding zou kunnen doen bij het AMK. Verzoeker heeft uiteindelijk van deze mogelijkheid gebruik gemaakt.

11. Gelet op het voorgaande is de Nationale ombudsman van oordeel dat in dit geval geen sprake was van een vermoeden van huiselijk geweld op grond waarvan de politie gehouden was een melding te doen bij het AMK. Hierbij is van belang dat er geen aanwijzingen waren dat het zoontje werd mishandeld of dat hij getuige was van huiselijk geweld. Het is dan ook juist dat de politie, in plaats van bij het AMK een melding te doen, verzoeker op de mogelijkheid heeft gewezen om zelf een melding te doen bij het AMK. De politie heeft hiermee niet gehandeld in strijd met het vereiste van professionaliteit.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

II. Ten aanzien van het niet informeren van verzoeker over de verblijfplaats van zijn zoontje

Bevindingen

1. Ook klaagt verzoeker erover dat ambtenaren van het regionale politiekorps Groningen hem na 15 mei 2004 geen informatie hebben verstrekt over de verblijfplaats van zijn zoontje Q. Verzoeker is van mening dat de politie hem had moeten informeren over de verblijfplaats van zijn zoontje aangezien hij samen met Y het ouderlijk gezag uitoefent over Q.

2. In een mutatie, opgemaakt op 24 mei 2004 door politieambtenaren S. en H., staat onder meer vermeld dat verzoeker en zijn moeder op 24 mei 2004 de politie hebben verzocht de verblijfplaats van Q bekend te maken. Uit deze mutatie blijkt dat de betrokken ambtenaren dit niet hebben gedaan. Op 4 juni 2004 heeft verzoekers moeder nogmaals om de bekendmaking van de verblijfplaats verzocht, hetgeen door politieambtenaar K. is geweigerd.

Op 25 mei 2004 heeft verzoeker bij de politie aangifte gedaan tegen Y wegens het onttrekken van een minderjarige aan het ouderlijk gezag. Uit het proces-verbaal blijkt dat verzoeker op dat moment niet wist waar zijn zoontje verbleef en dat hij bovendien geen telefoonnummer van zijn ex-echtgenote had om naar zijn zoontje te informeren. Deze aangifte is geseponeerd.

3. De korpsbeheerder liet bij brief van 18 april 2005 in reactie op de klacht weten de klacht niet gegrond te achten. In de nacht van 15 mei 2004 logeerde Q. bij de ouders van Y. De politie was daar destijds van op de hoogte. Op 24 mei 2004 hebben verzoeker en zijn moeder de politie gevraagd naar de verblijfplaats van Q. Op dat moment verbleef Q bij de ouders van Y, die daar toen zelf ook tijdelijk woonde. De politieambtenaren hebben verzoeker uit privacyoverwegingen niet geïnformeerd over de verblijfplaats van zijn zoontje. Zij waren er niet van op de hoogte of de ouders van Y wilden dat aan verzoeker bekend werd gemaakt dat Q bij hen verbleef, aldus de korpsbeheerder.

Verder stelde de korpsbeheerder dat de weigering deze informatie te verstrekken was gebaseerd op artikel 30 van de Wet Politierregisters, waarin een ieder tot geheimhouding wordt verplicht indien hij de beschikking heeft over gegevens met betrekking tot een derde. De in het artikel genoemde uitzonderingen zijn niet van toepassing, aldus de korpsbeheerder. Bovendien behoort een dergelijke 'serviceverlening' niet tot de goede uitvoering van de politietaak als bedoeld in artikel 2 van de Politiewet 1993. De politie heeft er terecht voor gekozen zich niet in te laten met een civielrechtelijk geschil dat verzoeker heeft met zijn ex-echtgenote over hun minderjarig zoontje, zo stelde de korpsbeheerder.

Voorts liet de korpsbeheerder weten dat de vraag of de verblijfplaats van het zoontje aan verzoeker zou moeten worden meegedeeld was voorgelegd aan de (jeugd)officier van justitie. Deze officier van justitie adviseerde om geen actie te ondernemen en verzoeker

te adviseren zijn zaken te regelen via de rechtbank. De politie heeft dit advies opgevolgd, aldus de korpsbeheerder.

4. In reactie op het standpunt van de korpsbeheerder heeft verzoeker bij brief van 22 mei 2005 aangegeven dat hij tot nu toe niet weet waar zijn zoontje zich bevindt. Hij is van mening dat de politie hem, gezien het feit dat hij samen met Y het ouderlijk gezag uitoefent over Q, dient te informeren over de verblijfplaats van zijn zoontje.

Beoordeling

5. Het redelijkheidsvereiste houdt in dat bestuursorganen de in het geding zijnde belangen tegen elkaar afwegen en dat de uitkomst hiervan niet onredelijk is. Bij een verzoek aan een overheidsinstantie om informatieverstrekking zal die instantie steeds in elk individueel geval aan de hand van het verzoek en de inhoud van de gevraagde informatie moeten bezien of het verzoek om informatie kan worden ingewilligd. Hierbij dient een belangenafweging plaats te vinden, waarbij een ander belang zwaarder kan wegen dan het belang van de verzoeker bij de informatieverstrekking.

6. De politie heeft onder meer tot taak te zorgen voor de daadwerkelijke handhaving van de rechtsorde en het verlenen van hulp aan hen die deze behoeven (zie Achtergrond, onder 4.). Het accent van politieoptreden dient in geval van conflicten tussen burgers onderling zoveel mogelijk te liggen op preventie en hulpverlening. De politie dient zich daarbij met de nodige terughoudendheid op te stellen.

7. Het staat vast dat verzoeker en zijn ex-echtgenote Y gezamenlijk het gezag over hun minderjarig zoontje uitoefenen. De rechter heeft geen omgangsregeling vastgesteld aangezien verzoeker zijn verzoek hiertoe had ingetrokken. De rechter heeft wel een informatieplicht opgelegd aan Y (zie hiervoor, onder Algemeen 2.). Deze informatieplicht omvat niet het informeren door Y van verzoeker over de verblijfplaats van Q.

8. Vooropgesteld moet worden dat het aan de burgerlijke rechter is om te bepalen hoe ver de informatieplicht strekt van de ouder bij wie het kind zijn vaste verblijfplaats heeft ten opzichte van de andere ouder, die - zoals verzoeker - geen omgangsregeling heeft.

9. De Nationale ombudsman is met de korpsbeheerder van oordeel dat het niet tot de taak van de politie behoorde om verzoeker in dit geval op de hoogte te stellen van de verblijfplaats van zijn zoon. Gezien de terughoudende wijze waarop de politie zich bij civiele conflicten - zoals hier het geval - dient op te stellen, kan de Nationale ombudsman het billijken dat de politie het recht op privacy van Y en haar ouders zwaarder heeft laten wegen dan verzoekers belang op de hoogte te geraken van de verblijfplaats van zijn zoon. De politie heeft hiermee niet gehandeld in strijd met het redelijkheidselement.

De gedraging is behoorlijk.

III. Ten aanzien van de klachtenadviescommissie

Bevindingen

1. Verder klaagt verzoeker erover dat de Klachtenadviescommissie voor de politieregio Groningen naar aanleiding van zijn hiervoor onder I. en II. vermelde klachten niet de betrokken politieambtenaren heeft gehoord alvorens advies uit te brengen aan de korpsbeheerder.

2. Allereerst dient het volgende te worden opgemerkt. Op 4 oktober 2004 heeft de klachtenadviescommissie in het kader van de interne klachtenprocedure advies uitgebracht aan de korpsbeheerder. De politieambtenaren De. en K. werden voor de hoorzitting uitgenodigd en zijn ook bij de hoorzitting aanwezig geweest. De klachtenadviescommissie heeft advies uitgebracht over drie klachtonderdelen. Het betreft hierbij andere klachtonderdelen dan hiervoor onder I. en II. zijn besproken.

3. Verzoeker heeft klachtonderdeel I. bij brief van 5 juni 2004 bij de politie kenbaar gemaakt. Klachtonderdeel II. is tijdens de hoorzitting van de klachtenadviescommissie op 1 oktober 2004 door verzoekers moeder mondeling naar voren gebracht.

4. De voorzitter van de klachtenadviescommissie liet bij brief van 18 april 2005 weten de klacht van verzoeker niet gegrond te achten. De voorzitter stelde dat politieambtenaar De. voor de hoorzitting was uitgenodigd aangezien hij als jeugdagent bemoeienis had gehad met de zaak. Politieambtenaar K. was uitgenodigd aangezien hij als leidinggevende bij de zaak was betrokken. Verder stelde de voorzitter dat gelet op de inhoud van de klacht en de resultaten van het onderzoek er op dat moment geen aanleiding bestond om andere politieambtenaren uit te nodigen.

Ten aanzien van het klachtonderdeel over het niet informeren van verzoeker over de verblijfplaats van diens zoon, stelde de voorzitter dat De. was uitgenodigd omdat uit het onderzoek van de politie was gebleken dat hij volledig op de hoogte was van de situatie. Er was geen aanleiding iemand anders uit te nodigen voor de hoorzitting, aldus de voorzitter.

De voorzitter liet zich in zijn reactie niet uit over het klachtonderdeel dat ziet op de melding aan het AMK.

De voorzitter stelde voorts dat de commissie zich na de hoorzitting voldoende geïnformeerd achtte om over de klacht te kunnen adviseren. Bovendien waren er tijdens de hoorzitting geen feiten of omstandigheden bekend geworden op basis waarvan diende te worden besloten alsnog andere politiemensen te horen, aldus de voorzitter.

5. In reactie op het standpunt van de voorzitter van de klachtenadviescommissie heeft verzoeker bij brief van 22 mei 2005 aangegeven dat hij van mening is dat de politieambtenaren L. en A. gehoord hadden moeten worden aangezien zij direct waren betrokken bij de afhandeling van het incident van 15 mei 2004. Daarnaast is verzoeker van mening dat er teveel is afgegaan op de tegenstrijdige verklaringen van politieambtenaar De.

Beoordeling

6. Verzoekers klacht is tweeledig en richt zich enerzijds op het niet behandelen van klachtonderdelen I. en II. en anderzijds op het niet horen van de betrokken ambtenaren over klachtonderdelen I. en II.

Wat betreft het niet behandelen van klachtonderdelen I. en II.

7. Het motiveringsvereiste houdt in dat het handelen van bestuursorganen feitelijk en logisch wordt gedragen door een kenbare motivering. Dit brengt met zich mee dat een bestuursorgaan in de afhandelingsbrief naar aanleiding van een klacht op alle klachtonderdelen dient in te gaan, tenzij er bijzondere redenen kunnen worden aangegeven om dat niet te doen.

8. Verzoeker heeft zijn klacht over de melding bij het AMK bij brief van 5 juni 2004 bij de politie kenbaar gemaakt. Verzoekers moeder heeft de klacht over het niet informeren van verzoeker over de verblijfplaats van Q tijdens de hoorzitting op 1 oktober 2004 naar voren gebracht. De Nationale ombudsman is van oordeel dat deze klacht hiermee voldoende kenbaar is gemaakt aan de politie.

9. De klachtenadviescommissie heeft deze klachten onbehandeld gelaten in haar advies aan de korpsbeheerder. De Nationale ombudsman is van oordeel dat de klachtenadviescommissie hiermee heeft gehandeld in strijd met het motiveringsvereiste.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

Wat betreft het niet horen van de betrokken ambtenaren over klachtonderdelen I. en II.

10. Het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving houdt in dat bestuursorganen bij de voorbereiding van hun handelingen de relevante informatie verwerven. Dit brengt met zich mee dat een bestuursorgaan in het onderzoek naar een klacht voldoende onderzoek doet naar de feiten en betrokken ambtenaren hoort, indien in redelijkheid is te verwachten dat zij opheldering kunnen verschaffen omtrent de feitelijke toedracht van de gedraging waarover wordt geklaagd.

11. Uit het onderzoek is gebleken dat politieambtenaar De., die op de hoorzitting van de klachtenadviescommissie is gehoord, op verschillende momenten bij de zaak was betrokken. De. was de dag na het incident bij het huis van Y en Z langs geweest. De Nationale ombudsman is van oordeel dat De. voldoende van de situatie op de hoogte was om de klachtenadviescommissie een beeld van de situatie te kunnen geven. De klachtenadviescommissie had derhalve geen andere politieambtenaren hoeven te horen over dit klachtonderdeel. De klachtenadviescommissie heeft hiermee niet gehandeld in strijd met het vereiste van actieve informatieverwerving.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Groningen is niet gegrond.

De klacht over de onderzochte gedraging van de Klachtenadviescommissie van het regionale politiekorps Groningen is:

gegrond ten aanzien van

- het niet behandelen van klachtonderdelen I. en II. wegens schending van het motiveringsvereiste;

niet gegrond ten aanzien van

- het niet horen van betrokken ambtenaren over klachtonderdelen I. en II.

Onderzoek

Op 1 november 2004 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van X te T. met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Groningen en een klacht over een gedraging van de Klachtenadviescommissie van de politieregio Groningen. De

gedraging van het regionale politiekorps Groningen wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Groningen (de burgemeester van Groningen).

Naar de gedragingen werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werden de korpsbeheerder en de voorzitter van de Klachtenadviescommissie verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Tevens werd aan de korpsbeheerder een aantal specifieke vragen gesteld.

In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te Groningen in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was. De genoemde hoofdofficier maakte van deze gelegenheid geen gebruik.

Tijdens het onderzoek kregen het regionale politiekorps Groningen, de voorzitter van de Klachtenadviescommissie en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

Verzoeker en de korpsbeheerder deelden mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

De voorzitter van de Klachtenadviescommissie gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Brieven van verzoeker aan het regionale politiekorps van 5 juni 2004 en 4 juli 2004.

Verslag van de hoorzitting van de commissie voor de politiekklachten op 1 oktober 2004.

Advies van de commissie voor de politiekklachten van 4 oktober 2004.

Brief van de korpsbeheerder aan verzoeker van 22 oktober 2004.

Verzoekschrift van verzoeker aan de Nationale ombudsman, ontvangen op 30 oktober 2004 en aanvullende brieven van verzoeker aan de Nationale ombudsman van 4 november en 17 december 2004.

Intern klachtdossier van de politie, ontvangen op 9 december 2004.

Openingsbrieven van de Nationale ombudsman van 11 februari 2005.

Standpunt van de korpsbeheerder van 18 april 2005, met bijlagen.

Standpunt van de klachtencommissie van 18 april 2005.

Reactie van verzoeker van 22 mei 2005.

Beschikking van de rechtbank Groningen van 18 december 2002, van verzoeker ontvangen op 17 juni 2005.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Wet op de jeugdhulpverlening (zoals geldig vanaf 1 juni 2003, inmiddels vervallen en vervangen door de Wet op de Jeugdzorg)

Artikel 34a, eerste lid onder a en derde lid

"1. Een advies- en meldpunt kindermishandeling heeft, onverminderd de taken van de raad voor de kinderbescherming, tot taak:

a. het naar aanleiding van een melding van kindermishandeling of een vermoeden daarvan onderzoeken of sprake is van kindermishandeling;

(...)

3. Onder kindermishandeling wordt in dit hoofdstuk verstaan: elke vorm van een voor een minderjarige bedreigende of gewelddadige interactie van fysieke, psychische of seksuele aard, die de ouders of andere personen ten opzichte van wie de minderjarige in een relatie van afhankelijkheid of van onvrijheid staat, actief of passief opdringen, waardoor ernstige schade wordt berokkend of dreigt te worden berokkend aan de minderjarige in de vorm van fysiek of psychisch letsel."

Artikel 34c, derde lid

"Degene die op grond van een wettelijk voorschrift of op grond van zijn ambt of beroep tot geheimhouding is verplicht, kan, zonder toestemming van degene die het betreft, aan een advies- en meldpunt kindermishandeling inlichtingen verstrekken, indien dit noodzakelijk

kan worden geacht om een situatie van kindermishandeling te beëindigen of een redelijk vermoeden van kindermishandeling te onderzoeken."

2. Aanwijzing huiselijk geweld

"Achtergrond

1. Begripsomschrijving

Huiselijk geweld is geweld dat door iemand uit de huiselijke kring van het slachtoffer wordt gepleegd. Hieronder vallen lichamelijke en seksuele geweldpleging, belaging en bedreiging (al dan niet door middel van, of gepaard gaand met, beschadiging van goederen in en om het huis).

(...)

Een kenmerk van huiselijk geweld is de omstandigheid dat dader en slachtoffer (waaronder het minderjarige slachtoffer) vaak desondanks - en soms - noodgedwongen deel blijven uitmaken van elkaars leefomgeving. Hiermee hangt samen dat huiselijk geweld vaak een stelselmatig karakter heeft en er een hoog recidiverisico is. Kinderen die getuige zijn van huiselijk geweld ondervinden daarvan veelal schadelijke gevolgen.

Deze aspecten vragen om een specifieke strafrechtelijke aanpak. In de kabinetsnota 'Privé geweld, publieke zaak' van april 2002 wordt een integrale aanpak onder regie van de gemeente bepleit om huiselijk geweld beter te kunnen bestrijden. Deze aanwijzing vloeit mede voort uit de beleidslijn die met de kabinetsnota is ingezet.

(...)

Het optreden van politie en OM dient mede ter behartiging van de belangen van het slachtoffer en de eventuele kinderen die getuige zijn van het geweld."

3. Protocol 1e hulp bij huiselijk geweld Groningen

Het Protocol 1e hulp bij huiselijk geweld Groningen wordt gebruikt in de provincie Groningen. Het doel van het Protocol is het voorkomen en bestrijden van actueel huiselijk geweld dat door een (ex)man tegen een (ex)vrouw is gepleegd. Er is sprake van geweld daar waar lichamelijk, geestelijk en/of seksueel geweld aangewend wordt, waarmee iemands persoonlijke integriteit aangetast wordt. Wanneer dit van de (ex)partner tegen de (ex)vrouw plaatsvindt gaat het om huiselijk geweld zoals bedoeld in het Protocol. In het Protocol is onder meer aangegeven dat het bij het ingrijpen van melding van geweld van belang is de complexiteit van de problematiek goed te doorgronden. Er is sprake van een spiraal van geweld. Daarbij moet er rekening worden gehouden met het feit dat veel vrouwen terugschrikken voor de consequenties van het doen van aangifte. Bovendien

behoren kinderen in afgeleide vorm tot de doelgroep gezien het feit dat getuige zijn van verstoorde relaties zijn effect op kinderen niet zal missen, zo luidt het Protocol. Het AMK kan door de politie in het kader van eerste hulp bij huiselijk geweld bij een gezin worden betrokken.

4. Politiewet 1993

Artikel 2

"De politie heeft tot taak in ondergeschiktheid aan het bevoegde gezag en in overeenstemming met de geldende rechtsregels te zorgen voor de daadwerkelijke handhaving van de rechtsorde en het verlenen van hulp aan hen die deze behoeven."

Achtergrond